

Анна
Малігон
переливання
крові

VITA

ПЕРЕЛИВАННЯ КРОВІ

Будь-яка кров, яку переливають, повинна бути стерильною та вільною від патогенних мікроорганізмів. Для цього кров забирають за допомогою спеціальних стерильних наборів. Крім того, кров повинна бути вільною від трансмісивних вірусів, зокрема вірусу СНІДу. Для цього кров забирають від донора, який не має ознак захворювання на СНІД, та проходить її ретельне тестування.

Переливання крові здійснюють за допомогою спеціальних наборів, які забезпечують контроль за температурою крові та швидкістю її введення. Температуру крові під час переливання повинна бути близькою до температури тіла пацієнта, щоб уникнути шоків. Швидкість переливання повинна бути повільною, особливо на початку та в кінці процедури.

Під час переливання крові необхідно постійно моніторити стан пацієнта. Якщо з'являються ознаки алергії, реакції на переливання або інші ускладнення, переливання повинні бути негайно припинені. Після закінчення переливання крові слід спостерігати за пацієнтом протягом певного часу, щоб переконатися, що всі симптоми відсутні.

Переливання крові є важливою процедурою, яка може зберегти життя пацієнта. Однак, як і будь-яка медична процедура, вона має свої ризики. Тому переливання крові повинно здійснюватися тільки в спеціалізованих медичних закладах, де є всі необхідні умови та персонал для проведення цієї процедури.

УДК 821.161.2-1
ББК 84(4Укр)6-5
М19

Малігон Анна

М 19 Переливання крові : поезії / Анна Малігон. – К. : Гамазин, 2012. – 104 с.

ISBN 978-966-1515-31-3

До другої збірки Анни Малігон увійшли поезії різних років творчості, кожен вірш – як реакція на знакові події в її житті. Це своєрідні відповіді світові. Вони живі, і своєю енергетикою примушують кров рухатися і очищатися.

Автор пробує себе в ролі донора, адже часто хтось життєво потребує переливання крові, щоб не зачерствіти і не закам'яніти серцем.

УДК 821.161.2-1
ББК 84(4Укр)6-5

ISBN 978-966-1515-31-3

© Малігон А., 2012
© стронговський, обкладинка, 2012
© Гаврик В., ілюстрації, 2012
© ТОВ «Гамазин», художнє оформлення, оригінал-макет, виключна ліцензія на видання, 2012

Сила всіх наших пристрастей залежить від того,
наскільки холодна або гаряча наша кров.

Франсуа де Ларошфуко

НА ПОТІМ

Я зніму обгорілий одяг,
схочу плакати – і не зможу.
Уповільнено кровообіг.
Я й тебе колись так пошкоджу.
Але завтра – спала-не спала –
увірвусь у світанок, мокра,
і вдесьте ти мене спалиш,
і, дурна, ніби вперше, змовкну.
А коли задарма, задурно,
напиватимусь – лий по вінця!
Будеш класти важку задуму
на худенькі мої колінця.
І не треба про лялю-кицю,
і не варто стискання-цьоми,
виганяй себе і пасися,
почувайся, неначе вдома.

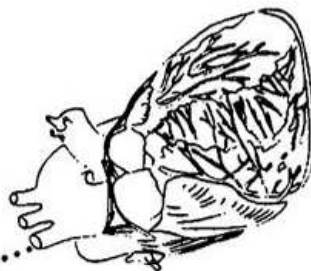
...Мрію – море, моє, без міри,
щоб навік тебе оточити,
Маю віру – візьми, поміряй,
але краще хай буде чиста.
Маю мужа – так, невеличкий,
недоречний та ніц не гарний.
А ти плюнь йому просто в личко!
Та хіба не тобі я Анна?
Та хіба не тобі той одяг
переможно нести на попіл?!
Уповільнено кровообіг.
Перенесено бій на потім.

6.10.2005

ЛІД

І зиму накриє не хутро, а кров Козерога.
Пусти його... Завтра нікого вже так не відпустиш...
Ця відстань, любасе, настільки сьогодні безнога,
що я не покину хатню свою розпусту.
І знов притискаю нагріту, як ніч, оболонку,
і тихо пускаю долоню по стежці розколу.
Чи літом рідніше у цій рукавичці було нам?
Чи хтось тебе кличе до іншого, ситого столу?
Мовчить рукавичка... Я буду над смертю стояти.
Я буду ходити до кельтів у страхи і міти.
І лагідні змії мені цілуватимуть п'яти,
і коні минулі по-княжому будуть любити.
Та скільки в мені б не було перетравлено смислів,
які б я до тебе думками стежки не сікла...
Ми порівну змовкли, а тиші вродились різні.
І що мені з того, що кров голуба у січня?

2005

..... Анна Малігон

Рибою б мені, щукою,
вранці прийти до дурня.
Срібною, невідчутною, мертвою,
а прийду я.
Як тобі, дурню, плачеться?
Як тобі щастя пружне?
Взяв би мене, а начебто
руки тобі не служать.
Як тобі доля в'яжеться?
Ну ж бо, не бійся, сміло!
Ми на печі не зляжемось, —
я загубила тіло.
Десь за водою звіялась
доля моя вчорашня...
Рветься до вікон віхола.
Дурню, тобі не страшно?
Спить королева-дівчина
вгорнена в сні пухові,
зичу я щось незвичне їй,
тільки слова не сходять.
В неї лице картиною
висне над нашим ложем.
Дурню, на кого ж ти мене..?
Чим я тобі не гожа?
Плач, коли оку плачеться,
ти ще поряд, а скоро...

Переливання крові.....

Тут колись були пальчики...
Я загубила сором.
Всі ополонки звуться,
місяць помре на хвої,
ти у мені, як в музиці,
як же все поверхово!
Рибою б мені тихою...
Дурню, спускайся глибше,
там за тобою дихає
тіло моє торішне.

2006

він заходить до мене
спокійно трива
повертаючись в темінь без тями
і відсічена від існування трава
пахне кров'ю природи
і нами
заховає провінція хворі вогні
щоб тягнулись набряклі початки
він заходить уперто і гасне в мені
і не хоче мене
помічати
понавішує рай золотих заборон
а що стиглі втрисока – то вище
ворухнеться під шкірою зайве ребро
і тоді стережись
чоловіче
я ненавиджу пил на повіках полиць
а тим паче коли свідомо
і в розхристані келії темних пивниць
не пуцу доживати
долю
ми слабкі і могутні напівгріха
на пожежу кісток чи порох
незагоєні війни трава суха
але боже хіба я
ворог

Повільне тривожне колесо, на ньому – розбитий Чорт,
а пам'ятаєш, як ти боявся, щоб я – не вниз,
нас хтось по колу викреслює і все б нічо..
світла богиня пива шукає хмиз.
У синьому парку запахне торішній дим,
і ти з цього приводу вдягнеш сорочку кольору тьми,
посадиш на руки іншу, розкажеш як тут ходив,
як між містами сплітався ніжно-життєвий міф.
І тільки тривожне колесо скрипне, наче з вини,
за ті вихідні осінні, небо «на сто ключів»,
на язиках човнових присмак деревини
і душу одну маленьку, яку ти в собі мовчиш.
Так, мов порве намисто сіра якась чума,
так, мов протягне рану потяг від N до Z,
сумно покаже ребра зачаток твого човна,
важко на тебе глянуть очниці пустих планет.
Світла богиня пива підпалює голоси,
наче ми не говоримо, – п'ємо взаємний дух...
Тут завтра нова трава набереться сил,
а післязавтра колесо наше увійде в рух.

07.04. 2006

СОКІЛ

Я була лиш для тебе, а ти був сокіл,
сокіл над бруком найвищої з Атлантид,
за нами тягнулось небо вишневим соком,
і нам було байдуже –
«над» чи «під».

Ми просто хотіли, обганяючи світ і рух,
отак лишитись навіки в основі лету,
а ти взяв та й поснідав із інших рук
від мене
далеко.

Сталось тоді – ой чорно, чорно, як для обох,
так і для Бога,
який довго ліпив нас,
і був безпорадним у цьому Бог,
зі скелі кинувсь.

А ти собі сокіл, рятуй же його, давай!
Вгинайся, нехай доведеться й криво.
Інакше – який же без нього Рай?
Кому здались твої крила?

2006

нехрещене море зелена потреба душі
а мій некоханий ворожить мене над водою
хотіла втекти і хотіла хрестити дощі
прозорого краю де збудливо пахне тобою
тікати від півдня впустить у вуста коляду
кошлатою зіркою висікти снігу із висі
щоб тишу зривало скрипом коли я йду
нехай у нікуди аби лише звідси

2006

парк
як десятки схожих
що залишили ми позаду
зараз у мене важкий хребет
і тому я сидітиму довше
а ти майже повітряний
ти
порожнеча
ну то лети покидай
багато на світі покидьків
і сухих безнадійних дерев
може хоча б пісок
із очей твоїх бризне
знаєш
так довго не плакати не те щоб шкідливо
а велике нахабство
знаєш
десять потягів я проковтнула
аби дістатись до цих вогнів
бо за кожен мушу віддати все
парк у жовтні стане вологим та диким
сороки зірвуть голоси
кладучи під язик недопалки літніх днів
бронзові скорпіони
сотворять під корою храм
і будуть вимолювати вєсни

на нотному стані
повісяться сорочки...
але ж ти не покинеш
ні?
ні мене ні його а може її

ще не хочеться вірити в цю зтяжну нелюбов
як не хочеться бути ще одним парком
за твоєю легкою спиною

2006

Первісний дощ обмацує траву,
знімає з неї порох
і підшви,
когось я знов пройду, переживу
і будуть ночі
довші,
довші,
довші,
і ця гроза коротка, ніби гріх,
вода дощу, посічена травою...
А хтось хотів погратись,
та не встиг, –
тієї ночі я була живою.

2006

Є кілька в картах моїх чорноти
чорноти нерозчинної,
на коня білі втекти, але ікла ростуть у коня,
відчуваючи Пекло пробитою наскрізь печінкою,
відчиняю вікно,
а чи вітер мене відчиня.
Я згоріла до тла,
я не вмію уже обпікатися,
карий погляд – наростіж – давно не ятрить, не ляка.
Майже вічна, бо маю сім тижнів на п'ятницю
і одненьку любов,
що засіла мені в печінках.
Щоб отак повертатись у дні
безтілесно холодною,
перегризла в собі не один розперезаний сміх.
Наливається серце, лежить під важкою колодою.
І чия в тім вина,
що багряне воно, як у всіх?
То маленький божок
усміхнеться за синьою брамою,
то зачепить сумління нестиснута дружня рука.
Прикладаюсь до неба всіма перестиглими ранами,
але звідтам... ні слова,
лише глибина витіка.
Є кілька в картах моїх чорноти,
чорнотівщини дикої!
Так безбожно програти... Заріж мене всю... чи загой.
І скрипітиме біль під важкими солодкими іклами,
і минатиме Пекло.
А людям потрібен вогонь.

Двері ловлять губами його невловимий стан.
Десь іній вшиває рани в долоні дерев.
Ніби дим, ніби останнє «добраніч»,
перекинуте через осердя цигарки.
Це хронічна біда – промовляти п'яному до ста,
і коли ані сон, ані смерть не бере
зметалевіле тіло, яке вже нічим не пораниш,
залишається вогкість серця і просто гарно –
двері – в двері, руку – рукою, дим – у дим.
Забинтовані скотчем шибки...
Солод молочної ночі
зболілий
у синій дзбанок.
...Стиснуте «стоп» крізь безкінечне «ходім»,
сором щоки
зорею зурочить
ранок.

2007

Укрий мене, та ніжніше. Я застудила волосся.
Надірвала шовковий голос, нюючи на зорі.
Оживала. Любила. Гасла від злості.
Мала нерви у кожному пазурі.

Я пишу не про тебе. Аби щось писати...
Я давно всі слова заховала за ґрати.
І купила ножа. І лакея звільнила.
Металева душа, ніби вийшла з війни я.

І що більше закреслю, суворіше гляну, –
то рівніша дорога, ні ями, ні плями.

За подовжений вік,
за надірваний шовк –
не спасибі. Не звик.
Одягнувся. Пішов.

2008

ІСТОРІЯ СТРАХУ

1.

З-під світла легкої слини, з-під теплих струн
злітаєш – і ти вже трепет, і ти вже – струм,
тобі вже корали світять у світ дерев,
не знати, де стогін... шепіт... де крик, де рев.

Чужинські зіниці мітять
у жовтий лик.

Вона засинає, міфам
згубивши лік.

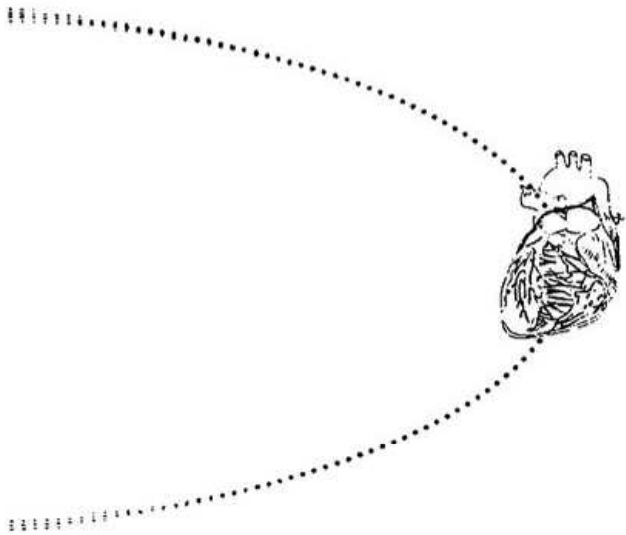
А сонце кладе волокна, та на живіт...

...Сійся, родися, вгинайся, бісівський плід!

2.

Як малиновий кущ. Наче стежка ножа.
В живота – тільки верх. Тільки верх і душа.
Із прозорих – прозора. Пожежа. Сльота.
Я – продовження тіні твого живота,
що собою саме заперечує тінь.
Івоє перше хотіння з усіх нехотінь.

Анна Малігон

3.

Зверху і знизу –
дотики дна.

Вузька,
як струна.

Важка,
як труна.

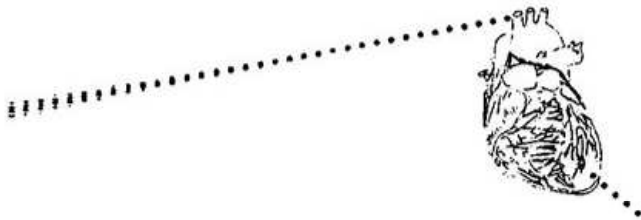
Потерла долоньки:
ніхто не спійма!

Тебе закувала...
А здохла сама.

4.

Блекноти зберу. Амулети. І пил. Хіба
насправді не можу піти на свої хліба?
Хіба не порвати цю павутину їдку,
що смикає розум таємному павуку?
Писати молитву із того ж повітря, що враз
опісля хвороби дає нам пісень і фраз.
Пробіг ти металом (свого тонкокрів'я не жаль)
по вигинах літер, по вістрях ночей і жал.
Коли порошоками вкриє долоні гарячий прах,
наллються вагою замки на губах і снах...
Тоді ти зостанешся сам. Роздиратимеш груди, щоб
прийняти найтяжчу з ночей, найживішу з хвороб.

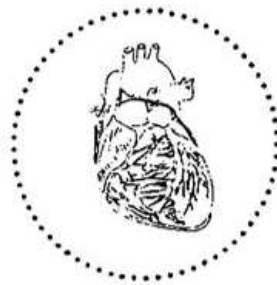

5.

Біографія срібла в розпатланих муках дощу.
Стань... хоча б її хрестиком. Гостро печи і чуй
те, що вчора не слухав. Не дихав. І не торкав.
По терпінні – тривога. По третім – і кров терпка.
І подовша волосся на день. На однісінький скрик.
Стане старшою цифра, що жадібно креслить вік.

Пролетівши усі падіння, розломи, зло,
половину безкрилля, єдине міцне крило,
закричи їй нарешті в нічну чистоту, в надріз
на блакитному тілі, що бачило тільки низ,
як історія страху стинала стовпи годин.
Приживися розп'яттям. І тихо живи. Один...

2008

Якби я була не твоєю, носила б червоне хутро,
купила б великий акваріум, пізно би прокидалася,
слухала б Лару Фабіан, їла б заморські фрукти,
довгий диван продаваючи.

Ось і прийшло: рукавичка відрощує пальці,
Наша дорога кричить ліхтарями спілими.
Наша дитина витягує з мене кальцій.
Окрім ключів, ми нічого не маємо спільного.

Якби я була не твоєю, змінила би синю сім-карту,
усе чікі-пікі, усе за контрактом і вдосталь.
Якби не для тебе – була б я успішна й цицьката
і мала би де в чому досвід.

А нині – танцюю по сріблу – босою, босою,
тонку металеву музику ніби притишую.
А ти забавляєшся боксом і Босхом,
і фарби густішають.

Наші дерева старіють. Їм більше рости несила.
Військо – поховане. Замки піщані – повалені.
Коли я була не твоєю... смішний сарафанчик носила,
і ти в перехрестя бретельок тоді цілував мене.

2009

vita

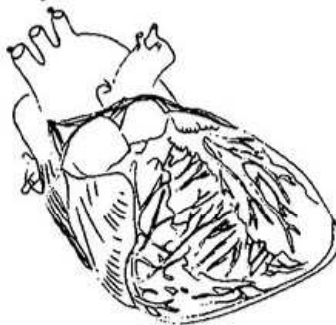
ПО ТОЙ БІК ІДИЛІІ

Анна Малігон

Під синім склом так добре мріється...
Мій Бог зимує під корою.
Мене водила на Андріївський
маленька глиняна корова.

А ви не бачите, не вірите!
Розбите скло і темна цятка...
В країні вироків та виродків
немає рейок для початків.

2004

знову я помиляюсь
і наче п'ять років тому занурююсь у любов
у майже патологічну пристрасть
переглядаючи невдалу короткометражку
невідомого режисера

там наше північне містечко
у центрі стара повоєнна двоповерхівка
спорожнілий двір де трава не росте
і той двір вже п'ятдесят років
не заслуговує на любисток
сутінь і відчай повзуть по яблунях
тільки земля не змінила запах
метушаться товсті мурахи
збирають важкі фіолетові сльози
дощового надвечір'я
а по той бік цієї смутної ідилії
достигають новенькі офіси
ці вікна бачили все що завгодно
тепер це мобільні центри
аптеки
стоматологічні клініки
розважальні заклади
тільки не видно восьмирічної дівчинки
за подвійним склом
за білим-білим тюлем
дівчинки яка вчиться писати

велику як небо зиму
натомість самотня жінка
заходить в аптеку
боячись кинути оком ліворуч
туди де стояло маленьке ліжко
я знов утікаю
кришу цю любов на землю
як солодкий медяник
хай покуштують мурахи
я бачу як розгубився будинок
тихі сади передмістя
заводять мене до глибокого чорного спокою

і коли я іду геть у ложе своїх сновидінь
саджаю саджаю саджаю
любисток між сивих яблунь

ТВОЇ ДОВОЄННІ ЗНІМКИ

1.

Її роздивлялись найважче. Бо там
ти краща за мене. Лице
соковитіше. Гнійним бинтам
тебе не дістати. Це
ще прийде не скоро.
І начебто німо кричить «Не приходь!»
відсутність усмішки. Та зором
сповільнені кадри прискорить Господь.
І враз перекотить «було» в «не було»,
а Старість-самиця майструє кубло,
що, власне, для неї – звичка,
щоб тільки на глянці – вічно --
в обрамленні подруг...

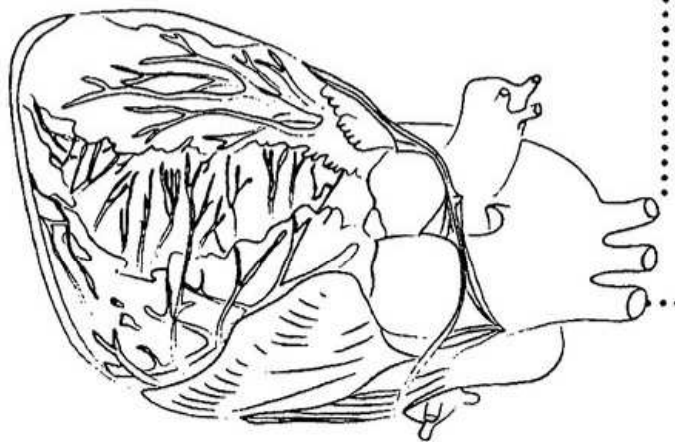
Ніхто з вас не зна,
як знімок з'їдатиме зла жовтизна.

2.

Може, це рік. Новий. Може, народження
День у когось із хлопців. Хоча навряд.
Пляшки – однакові, більш, ніж схожі,
рівно, як берізоньки, в ряд...
У нас не так. До столу не треба свята.
Зараз дівки не такі урочисті.
Ви сідали з нагоди, а ми – «бухати»,
залити собою червоні числа.

...Розчиняються коси у давнім темнім повітрі
довоєнному. Спрагло крадемо
все, що блимає нам крізь титри.
Бо показане є неправдою.

3.

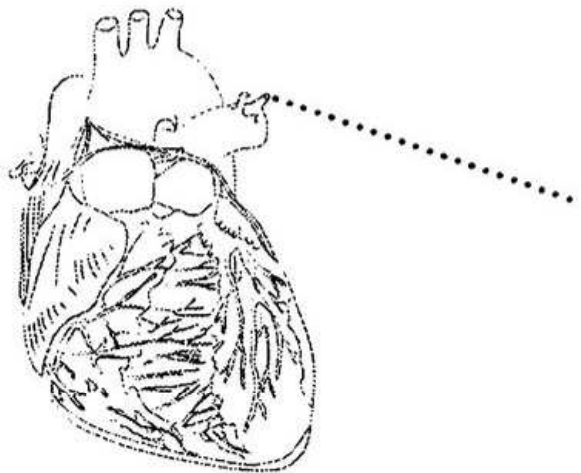
А цю – дарувала котрась із дівчат.
Вона збереглася. Виразна,
хоча й чужа. Вони синхронно мовчать.
Їх одинадцять. Чи десять. Відразу
я помічаю – сестри. Різні за зростом,
схожі очима й одягом. Жодна
не сяє мудрістю літ, не просить
часу для зосередження. Мода
їх обійшла, як і надія на
шлюб з офіцером (перша ознака Раю).
Кожна мов світлом наділена.
Брат примостився скраю.

4.

Глибину його книги мені перевірити зась.
Так і лишилась чорною, невідомою.
Ти в чому йому клялась (не клялась)?
Адже найдовша дорога – та, що веде із дому.
Це так нудно, коли не кидав і не дурив
(ти горда – на жодних плечах не висіла).
А потім під ребрами довго кипів нарив,
і сукня була буденною, не весільною.
І більше – ніяких у світі див,
сопливі двійнята, тепла нестача.
Життя, мов поганий контрацептив,
довгих роздумів не пробачить.

2008

Крута країна кривиться на ртуть
чужих туманів. І на клапті рвуть
її синочки. А самі поволі
розлазяться, мов мишенята голі.

У когось між зубами хліб та сум,
а в когось – вишиванка під костюм.
Один кладе до книжки давню пісню,
а інший – світ в мобілку хоче втиснуть.

Тут мед і пиво крапають із вуст,
а після пива – хоч і землетрус.
Тут ніби й небо здуру кучеряве
ворота для охочих прочиняє.

Життя таке, неначе казка про
щасливих дурнів. Ширшає Дніпро
коли до нього падають дівчата.
Він задовбавсь ревіти та стогнати.

2008

коли вересень ніжно спиняє серця вентиляторів
пахнуть нові рюкзаки
юні дегенерати покидають
батьківські гніздечка – лексуси та мерседеси
їм переламано пензлі
кісткою в горлі неба урбанізований місяць
сховався...
відпусти їм їхню невинність їхні
незбиті коліна чисті долоні
ганчір'я з тунісу
східну засмагу

вранці стрибатиме дощ на переднє скло
тато подумки намалює запах нової коханки
знервована мама обірве
усмішку серед свята втече
як завжди у справах
старенька няня під кінець зазирне
привітати

яка ж тяжка ця поезія
подумаєш ти між іншим
і осінь отруйно-синього кольору
ляже тобі на папір

16.07.2008

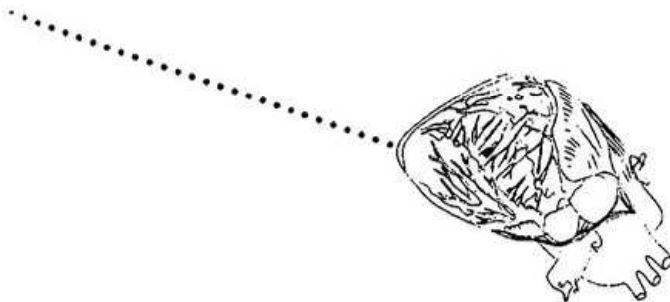
День одягається в барви парфум і пиятик.
Вміння ходити – ще один привід стояти.
Знов зачіпаєш не тільки зустрічних, але й
гострою тінню – материки алей.

Келія офісу змащена кров'ю краси.
Люди виходять, лишаячи голоси,
значно повільніші за божевільні кроки.
Вісті лягають в шухляду, щоб менше мороки.

Шеф пропонує жуйку, ставить печаті
і, як завжди, не знає, з чого почати.
Мостишся в крісло, очікуючи двобою.
Виснуть барокові голови над тобою.

Пам'ять фільтрує лиця, згустки вагонів.
Передосінне листя з кожним дощем – вагоміш.
Сходить похмуро, крізь випари пива і терни
геній повітря, тонкий президент ноосфери.

1.08.2008

ГРА В ТЕМРЯВУ

Спалено светра. Відрізано світло.
Перший кредит знахабнів на відсоток.
Хлопчик підтягує джинси несміло.
Дівчинка ділиться «снеком» і соком.

Все поросло бур'янами, стежками, –
речі насправді важкі й неподільні.
Слухає серце малесенький Каїн,
маміне серце фільтрує події.

Вигаслий хміль – то біди концентрація,
а урожай буде кращий у брата.
Хлопчик міркує: навіщо старатися?
Можна – так просто – прийти і забрати.

Можна так ніжно – прийти і убити,
Тільки – все мислі – докучні, солоні.
Сонце впивається іклами в бітум,
тепло і затишно ембріону.

П'яною кров'ю написано: дітоньки,
в двері гамселити боляче й пізно!
Хлопчик не знає, куди подітися.
Дівчинка тисне...

21.01.2009

Жовто-зелений день опустив прапори.
Баба Діна, вахтерка гуртожитку номер три,
щиро ненавидить музику, секс і понти.
Жодній душі не про_ско_чи_ти.
Діти закушують паскою алкоголь,
глибоко, ніжно ховають у кров його.
Всіх обдарує теплò, підставляй щоку:
кожній весні – по каштану, дівчині – по стрючку.
...Ось вони – янголята, в оптом і в роздріб сплять,
що не любов – то навзаєм, сесія – все «на п'ять».
І десь далеко від цього раю спить,
той, хто портвейном Діну хотів купить.
Доки живеться дзвінко в гуртожитку номер три,
не плутаєш дати, не змінюєш номери,
сон твій – міцний і довгий. Мружишся від спокус,
пружний, як промінь, чистий, мов перший курс.

СНІГ ПО ОБІДІ

Сніг по обіді буває напрочуд ламкий.
Баба Маруся, втоптавши у кізяки
юні пориви і камуфляжні романи,
купує собі снодійне. (Дідові – «Отамана».)

Перш, ніж зайти до хати і розридатись,
довго рахує на пальцях, звіряє дати,
подумки місить молитву вірно і вперто.
...Тільки на світі все менше стає конвертів.

Іншого часу хотіла. Нарешті! Ось він!
Нетрі болячок, хронічно замкнутий отвір.
Сніг по обіді. Вічно завмерлі листи.
Тиск – із бажанням рости.

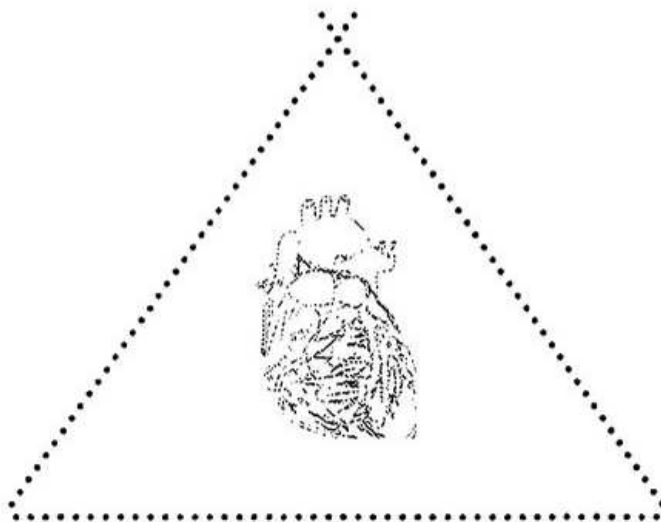
Баба ковтає краплі. Спить як убита.
Сняться посаджені вишні. Зірвані діти.
Зими спішать і спішать, розбиваючи весла.
Смерть – не спалити. Бога не перекреслити...

5.08.2008

АЗБУКА ВУЛИЦІ

1.

Азбука вулиці спить на дитячих ліктях
в жовтім відбитку цупкого, як пам'ять літа.
Гриви фонтанів. Дотики водяні.
Рвуться крізь чорну сітку хрипкі пісні.
Дні бували нудні і крихкі, як дешева халва...
І, врешті, били тебе за те, що не знав два плюс
два.

2.

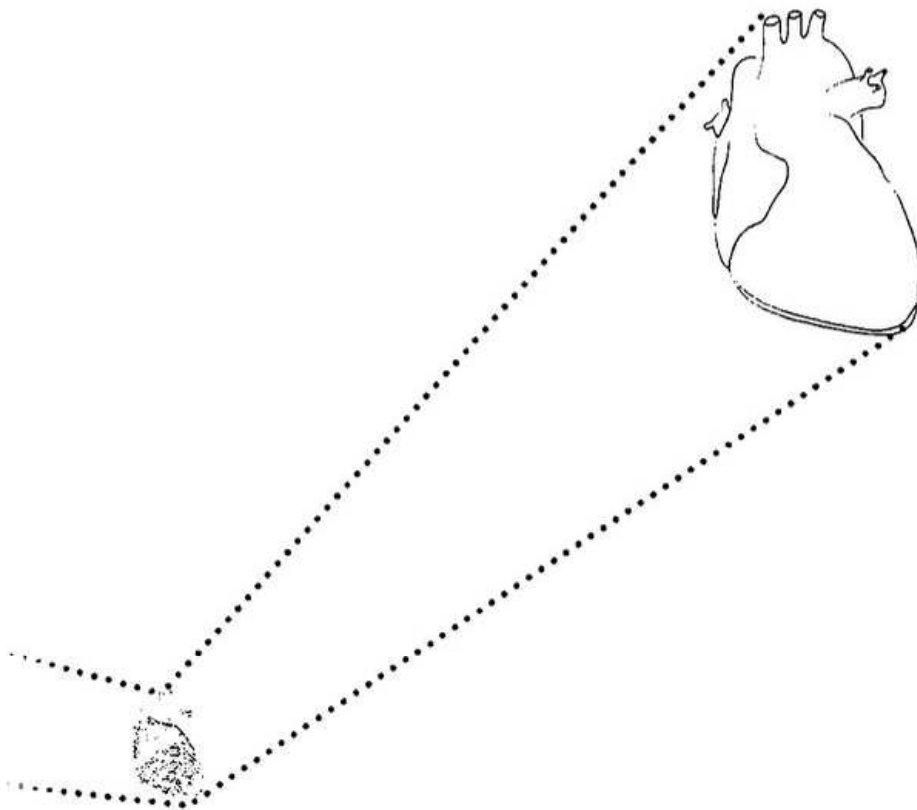
Джинси міняють породу. Сміються календарі.
Змій зеленіє десь ближче, ніж угорі.
Дотики темної крові. Рідна свята яєчня.
Дзвінка прохолода сходів, а поза нею є ще
певні розчарування. Ось, наприклад, зима
хай своє довбане свято витримає сама.
І той відморозок, що так його вознесли
у ранньому віці (наївні малі осли),
насправді – ніц не холодний. Тим паче не дід.
(Ним частенько буває наш дорогий сусід.)
Шукає по святі посох. Латає мішок.
Летить під сузір'я «Чпок».

3.

Азбука вулиці... Так її не склавши,
обороняєш дисер. Длубаєш клавіші.
І, врешті, усе, чого щиро хотів ти,
вкладає у звук нелегальна гвинтівка.

14.08.2008

Ярмарок. Жирні пісні. Буржуазні салюти.
І вже ні в якому разі не оминуть
кислого присмаку диму у злитках м'яса.
Привид Армагеддону – пейси і жовта ряса –
вдало надихавшись джазу, соснового клею,
тягнеться вгору – а там – то нема, то є він...
...Пада на синє вугілля підбитим птахом,
без інтервалів, без голови над дахом.

Чистий суботній дощ. По розталій дорозі
їде купець, розмітає сирітські сльози.
Нюхає бранок. Мріє про теплу хатку.
Шмарклі втирає об арафатку.

Там ярмаркові душі, червоні лінзи,
там тельбухи надуті, наче валізи.
В присмерку осені спить арматура, і вдвічі
спокій у неї крихкіший за скорбні свічі.

13.08.08

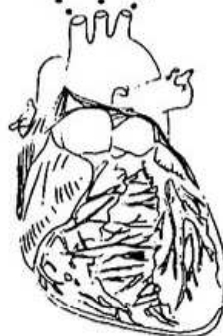
День – гнилий і пропачий. Дешеве кіно
перетравлене лінзами. Ти кімоно
приживила до шкіри. Години за дві,
ігноруючи поручні, вийшла надвір.
Тобі світять білборди брехнею спокус,
а рум'яні нащадки мотають на вус
речовини поживні, цяцьки золоті.
Силуети споруд віддаються сльоті.
...По животику йде відголосок меча.
Листопадові діти в палатах кричать,
народившись природно. А наш погляда,
як уперто крізь отвори рветься вода.
Вічна сакура... сакура... Ходять бинти
все по колу – к' життю не судилось дійти.
За ворітьми співає божественний сад,
висота його жовта відходить на спад.
Між елітних недопалків, битого скла
запізніла трава несміливо зросла.
Майже нікуди бігти. Молочні сліди
залишаєш позаду. Веселі менти
підозріло тебе оглядають. До ніг.
Розказати про злочин...Та користі з них?!
...Повертаєшся в Рай, де халати і спирт.
Немовля, що у німбику, досі не спить.
Диха свіжістю день по осінній сльоті,
наче книжка найперша
в твоєму житті.

4.11.2008

Вологий світанок торкався готельних стін.
Упав у її волосся з потребою заблукати.
Дитинко, ніколи не пізно сказати «Стій!»,
спалити цю гру, зупинити гарячі карти.
Вона ще дрімала. І стрази її рушничків,
і мислі, обшиті хутром, і простирадла –
різні, невинні... Слухала, як шепотів,
очі пальцями розтирала.
І доки ще спала роздерта на клапті земля,
доки скупеньке світло плавало коридорами,
він кістку зростив у горлі ніжнішу за немовля.
Так і пішов, лишивши нелюблену тінь, поля незорані.
Кому заповісти вологу тривожність рук?
Кому віддавати набутий досвід за так?
Згорнуто бізнес, і Бог, як хірург,
ворожить йому на долоні розквітлий Ірак.
Дитинка проснеться, доп'є малиновий сік,
піде в гуртожиток, ігноруючи домисли й пари.
Таке в нього серце: спокійно взяв і відсік,
простіше за епіляцію чи ще якусь кару.
Дитинка жила: крізь хронічні затримки, замкнутий бі.
бакалавр, конференції, злами, дипломи.
Собою пишалась. Брехала сама собі,
на дечому ставлячи крапку (а часом і пломбу)...
...Та іноді – наче скабка – «А раптом він...»,
отак серед ночі – непрохано, несподівано...»

І місяць обом виринав молодий, як дельфін,
і міна в автівці гніздилась під теплим сидінням.
...Густа шоколадна темінь м'яко ішла на спад.
Вона палила щоденник, закреслювала гулянки,
ридала, щедро і юно, як виноград,
коли його тінь розліталась на пил і уламки.
«Пішов! – кричала, – мати його так, пішов!»,
а він ще не відав, для кого чорніє ніша.
Слухав, як тілом крокує незграбний шов.
Чим далі – кроки ставали тихіші.

27.02.2009

AVE BAROKKO

*голі діти з білого камен
лишіть нам свою пишно
пухкенькі сироти гнилого барок
за вами – розпластані вулиці як по
старі – з іменами нових геро*

1.

Так покидає камінь теплий футляр кулака.
Злизуємо новини з факсового язика.
Читаємо заповіді, спотикаючись об цитати.
...Небо таке безбожне, небу на нас на...чхати.

2.

Бронзовий пил, потепліла вода і пляж.
Вмієш тримати голову – вже на ній камуфляж.
Ламане сонце – на сірі квадрати блях.
Ось би знайшовся турок, москаль чи лях.

...І посірілий хлопчина, що міцно тримає дах,
вже зарахований до потенційних невдах.

3.

Свята не буде, діти,
ви наламали дров.
Сани розбито.
Олені лижуть кров.
Під льодяним сузір'ям,
не розтуливши губ,
заснула міцно і вірно
вулиця-труп.

4.

Площа схожа на соняшник.
Тільки збереться сніг, –
стане засмага тоншою.
Кожен у свій барліг
вмоститься тихо і чемно...

...Палять траву. Плюють.
Гріється місто вчених,
праведних і прибуд.

5.

З роками – ліжка не ширші. Фарбовані килими
линяють і виють на моду. Ми
як два квитки до Валлетти,
далекі та горді. Рахуємо злети,
згортаючи подумки файли провалів.
І лаємо спеку. І нарізно засинаєм.

30–31.07. 2008

ДІТЯМ ІЗ ЧОРНИМИ РЕКВІЗИТАМИ

1.

Цікаво, а що їм сниться, дітям із чорними реквізитами,
дітям без ваги і волосся?

...Їм сняться уривки прожитого...
нібито справжній сніг торкає долоні лоскітно,
ніби приходить вірний покидьок Санта
із благодійної акції,
ніби створюють «скриньку бажань» на сайті –
і бажання збуваються.

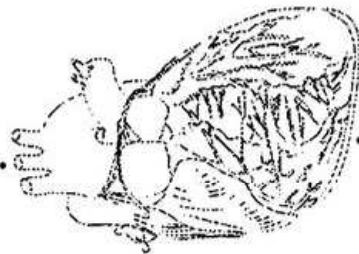
2.

...– Подаруй мені свої чотки, щоб пальці гуляли.
Коли полетиш до Ізраїлю, буду за тебе молитись.
– Думаєш, допоможе? Смерть не надуриш нулями.
Зате маю тепер батьків-італійців.

– Ти чула... вночі... як тужили дерева нашого саду,
торкалися вікон, ламали холодні руки...
– Чула. Я житиму. Буду про все писати,
коли запозичу кров і куплю перуку.

3.

Цить, не плач.
Увімкни приймач.
Ходять круки стежками мокрими.
Діти сидять над уроками.
За садом – межа.
За межею – іржа...
вий вітер, іржавий світ.
Не покине палату жах.
Не озветься блідий сусід.
Тонко входять еритроцити
із тромбоцитами,
лейкоцитами,
до нового житла,
де бракує тепла
і посходили цифри.

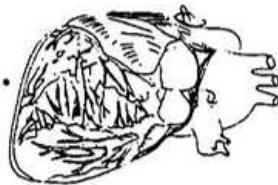
4.

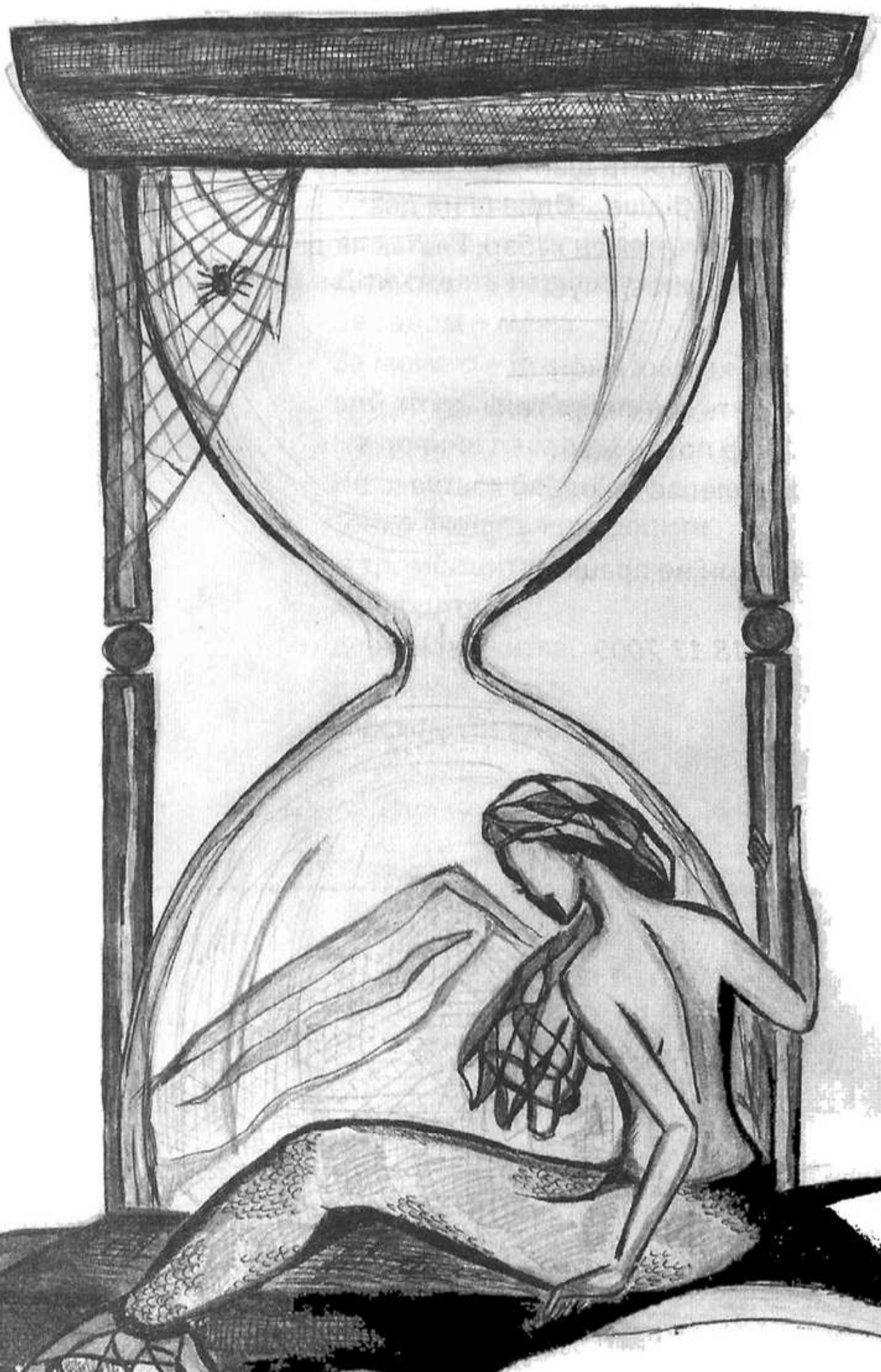
Лікар творить діагнози. Творить дива
значно рідше... Одначе на два
множить кожен хабар, і латає людей,
і літає, літає, і чує:

біля хворих вікón
ходить сон-леприкон.
Лікар повен ідей:
він клепає закон.

І закон не працює...

15–18.11.2009

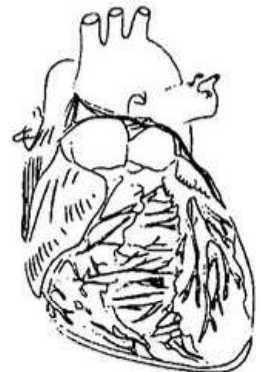
СЦЕНАРІЙ ВІЧНОСТІ

СМЕРТЬ РУСАЛКИ

Браво померла, русалонько, браво!
Злазяться блазні на дзенькіт луски.
Встала раненько, прибрала канаву,
жадібно знищила мильні листи.
Слизько на серці малої русалки,
русе мовчання відмолює гідь.
Спали готелі та злидні кусали
срібнодвоїсте бажання ноги.
Бабські істерики – злазити з воза,
а чи мечем зупиняти вітри...
Так формувалась життєва поза,
в когось одна, а у неї – три.

Вислизло серденько біденяти
посеред площі, святкових акцій.
Браво померла! Її піднято.
Завтра русалонька мала б двадцять.

20.12.2003

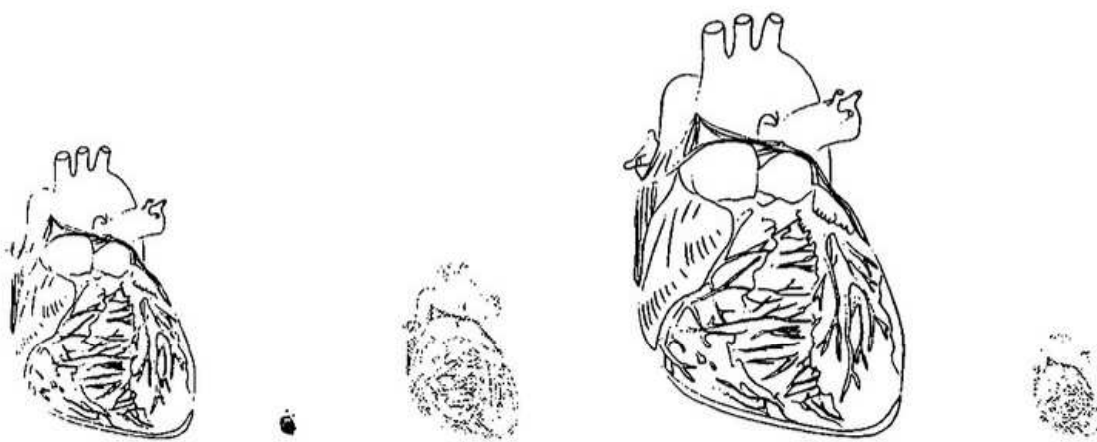

лише на світанні лише підійди до воріт
побудь баранцем я любила збирати вовну
давай про весну говорить говорить говорить
від першої паски до казки найглибшого дзвону

а ратиці – в серце і кратери бавлять слова
з прикритого рота закрапали пружні гаївки
то злива – не злива а відзимок тугу злива
на пасмуги пасма статево розбитої дівки

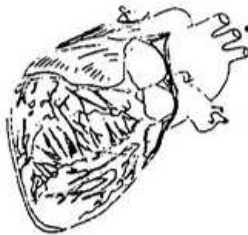
ермінія тихо прийшла освятила ножа
та рана сьогодні пробачте настільки невітна
давай про весну – зародилось одненьке лоша
гойдаєсь над паскою вщент заблукалий крішна

2003

ніч опрацьовує книгу пародій
хай мелодрама вмирає незнятою
кидай перо бо нічого не вродить –
місяць затиснуто між близнятами
чуєш тікають вагони на південь
там пасовисько надміру сприятливе
третю сторінку розірве не півень –
місяць затиснуто між близнятами
хай накладеться пластом на тишу
все що за стільки не зміг сказати
тільки надвоє сьогодні пишуть –
місяць затиснуто між близнятами

2003

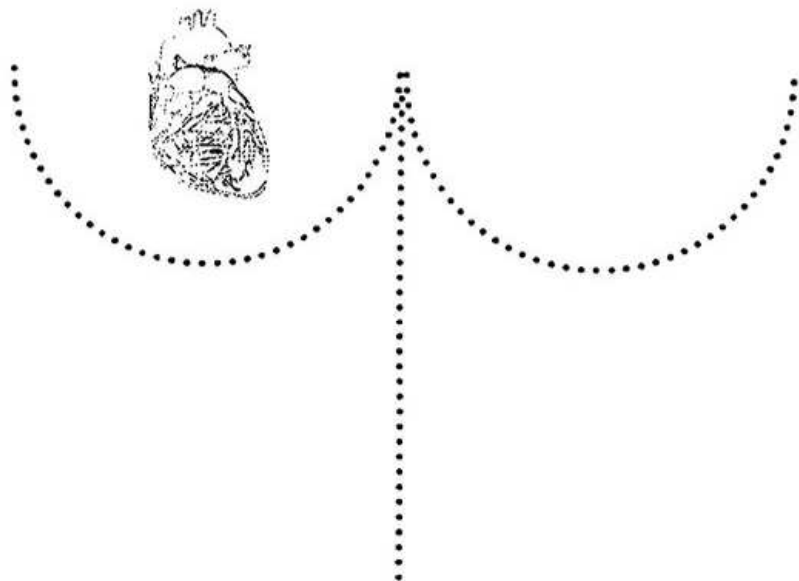

кохана моя
кохана
кохана з очима біса
кохана з очима дракона
кохана моя
завіса
ікона моя ікона
на солоді щік сметана
на холоді губ стискання
не бійся мене
не бійся
на біса тобі ті очі
на біса тобі
дракони
коли ти мені не згодна...
холодна моя
холодна

ВІДПОВІДЬ

і якби не книжки а страви
і якби не ката – дитину
до неділі спідницю справити
і піти не туди не з тими
говорити смачні дурниці
запиваючи дні міцною
пересісти на десять нижче
передихати перестобати
і якби не сюди а звідси
щоб аж опадам ніде впасти
не дивуйтеся не дивіться –
я щаслива своїм нещастям

2003

Слізьми пишу прокльон і загорну листок,
щоб у сухий асфальт колесо вмонтувало.
Знову старий туман – ватою над мостом,
шрамопротяжна ніч, наче скажений равлик.

Входять до ніжних міст потяги і вітри,
у каламутну рань помолоділи круки.
Ніби кошлатий міф у голубім шатрі,
спить на вокзалі дід і видихає Крути.

Десь у скупі слова зійде весняна кров,
та обпечеться віск попелом батерфляя.
Вдавлює давнина скрип у чиєсь перо,
і голубе шатро шепотом відлітає.

Вимерзли до колін діти солодких лип.
Дика, як біль трави, я розтинаю вату.
Спить на вокзалі той, з ким утекти могли б,
тільки повзуть углиб
темнотуманні дати.

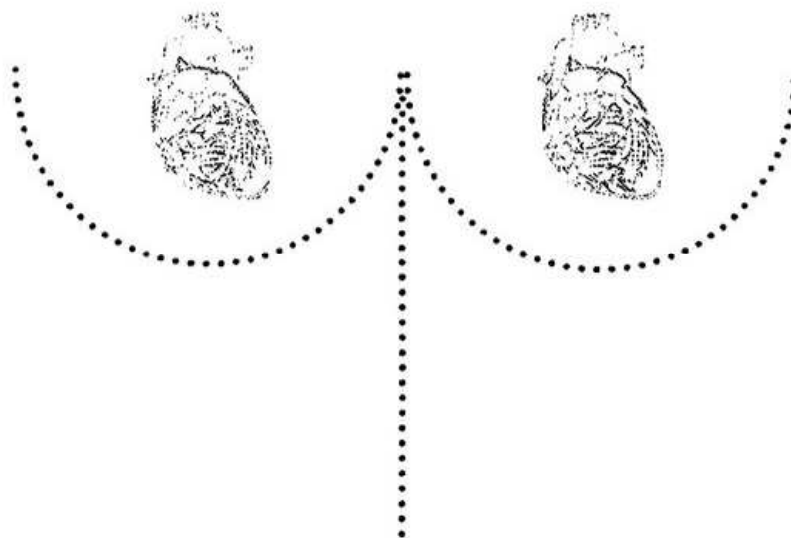
STRIP-TEASE

Ти неправильні губи складав у єдину квітку,
пізнавав її одяг і тишу його мерехтінь.
Але одяг не сходив, а похіть хитала клітку,
що на руки пігмеїв наклала картату тінь.

Ти туманом зайшов у сфумато її полотен,
і розмитістю контурів очі свої потішав...
Але жінка не стала коліном тебе колоти,
і лошам тріпотіла троянська її душа.

Піано та піони ходили із будня в будень.
Святкування поразок миліше за тлінь перемог.
А вона танцювала, закута у синій бубон,
і була вона богом. І їй не пробачив Бог...

2005

Руса і нічия... Знала чужих божків...
Скиглив тоненько сніг, доки земля не звикла.
Так я ішла до зір з надлишку днів тяжких,
так мерехтіла всім перша моя живинка.

Але розтанув лет над бірюзовим склом,
світло готельних ламп сковувало зап'ястки.
Мов повертався світ під золотим ребром,
знаючи, що зросте, – хай же його бояться.

Риба усіх морів знала мої казки,
і м'якокрилий гість все повертав на захід.
Ким би у нас не був – будеш для них ніким,
навіть якщо летиш, навіть якщо на задніх.

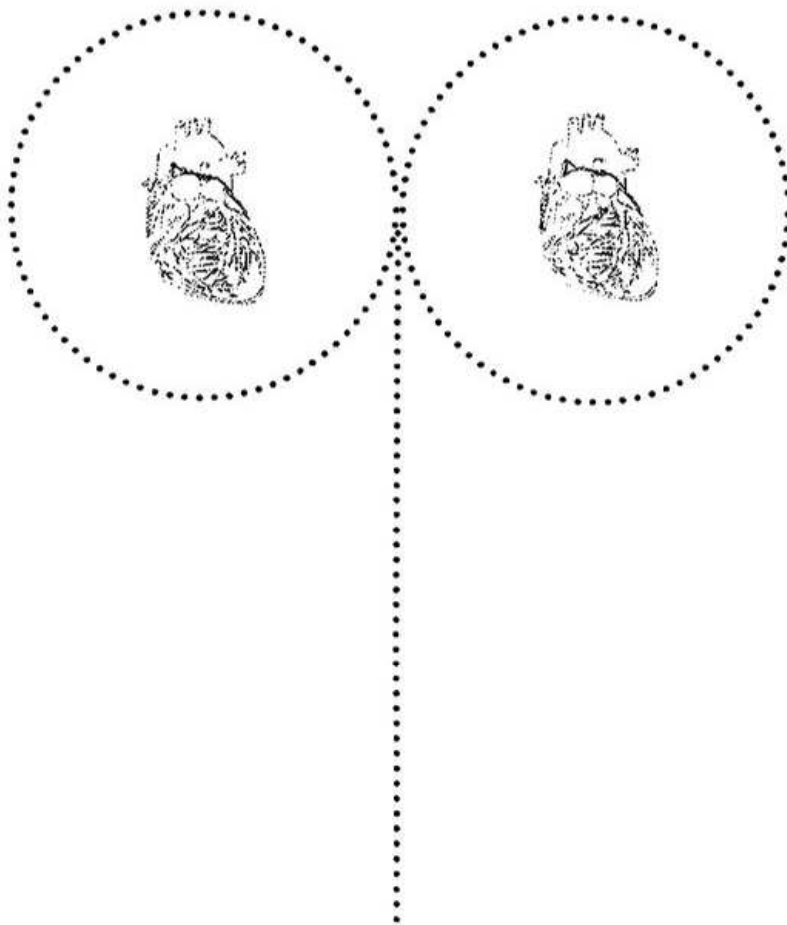
А на постах божки жлуктять міцні чаї,
бавлячи жовту хіть грою у лялі-долі.
Так забирає ніч русих і нічийих...
І повертає дню лиш імена схололі.

...Дай же хоч Ти крило! Що там затис між губ?
Слово чи тільки звук напівживого слова?
Хлопчику, я біжу по молодім снігу...
Бачиш, мої сліди знову тебе не зловлять.

Знаєш, коли в цьому будинку вночі зарубцюються двері,
коли, він стане схожим на стовбур
(а мо, на стовп),
коли заїкнеться про церкву остання миша
(о, чуєш, остання миша!) – Мері,
ти вже нікому не скажеш : «Стоп!».
Мері, моя маленька, моя канарко,
коли б ти хоч трохи знала того, що Господь забув!
А поки що дихати нічим. І, врешті, чому так парко?
Відкрий-но ліве, я там скупаюсь, –
буль-буль!
Але ж таки ні! Купатись так боляче, так незвично!
І правда,
з роками стають мутніші не тільки слова.
Спускається знаком із неба (для тебе – окличним!)
прекрасна осіння гусінь
(о, чуєш, – остання гусінь!), що мертва її голова.
Знаєш, коли в цьому будинку не стане вже зовсім кисню,
і ти вже не будеш Мері, а потім не зможеш бути,
прилетить величезний янгол і щось натисне
(знаєш, як він натисне?!),
що ніхто й не помітить, чиї ми люди.
А ти ж така лагідна. Ти так мене заповзято їла,
залазила далі, ніж великий Далі у образ, –
тепер витягуй отруйну свою пір'їну,
бо серце набрякло –
чим це скінчиться добрим?

Коли зарубцюються двері –
настане тиша,
як у звичайних деревах,
(наших погаслих дітях),
ти нікого тоді не вкусиш і не зупиниш,
бо ти ж тільки миша (не птаха, а миша!),
остання,
навіть без церкви у сірих своїх надіях...

2006

КАМІКАДЗЕ

упівосені тягнуться шиї м'яких димів
ти лишався щасливим
бо просто рости не вмів
і в зіниці
куди не заходив ні попіл
ні жах
заглядала людина
що бігла по ній іржа
упівосені вітер
а потім
червоні дні
де здіймалася чаша з останками раю на дні
і обпалений ранок вганяв літака углиб
аж немов небуття затягнулось на кілька діб
та між небом і пеклом тобі уломися міст
у дорослому тілі почався висотний ріст
але башта корилась
і тільки мука кам'яна
осідала прощенням на сірі людські імена

циклопічно дивилися камери в жах димів
твій легкий охоронець розгублено бив крильми

2006

Послухай сосну, малятко!
Вона снігопади їсть...
Зелене крило безкрає
укриє, бо прийде потім
страшна паперова лялька,
тунелі її очниць
затягнуть тебе до краплі
твого холодного поту.

По той бік мережі – відчай...
І я тебе також лю...
Вшиває Господь деревам
великі їжачі душі,
і зорі порожні лічить
без подиву і жалю.
Ховатись у нім не треба,
бо де я тебе знайду ще?

Мені не потрібно сосен –
у лісі зимує гріх,
у зимах ночує здавна
тяжкий відголосок воєн.
А місяць затиснув сонце,
мов яблуко поміж ріг,
і лід, наготовою здавлений,
під нами ставав червоним.

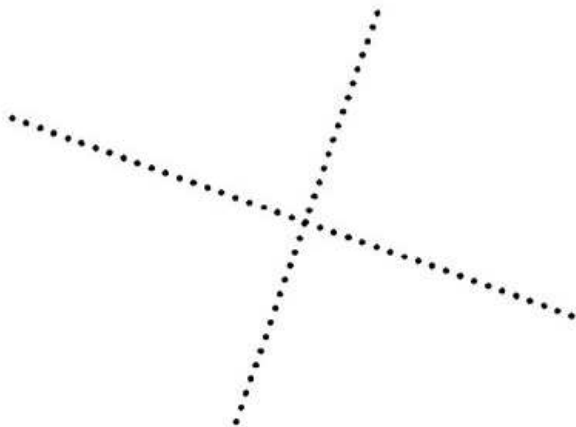
В очі дивитись голодному псові
ніяково і лячно,
бачити сні до нудоти попсові
плакати «жисть собачу»,
трамваї чекати по півгодини,
жити з ким доведеться,
і знов прокидатись майже людиною
з великим проектом серця.

2006

Мамо, Ви щось казали?.. Яка непроглядна подоба снігу...
Сперечаються боги та діти, в кого шкіра нині біліша.
Запах ліків пускає вуса в Червону книгу,
і, якщо не помру, неодмінно зроблюся ліпшою.
Принесіть-но свіжого светра, що на морозі закостенів.
Ніщо не лікує грішних краще за свіжість.
Ви щось казали... Певно, щось дуже важливе?.. Ні?
Не бійтесь. Я не помру. В гіршому випадку – виживу.
Можна, цієї ночі залишусь одна (вже коли що – pozwу).
Так за собою скучила... Це як води не пити.
Срібні коні літають. Сльози кудись повзуть.
Худне, худне зима під копитами...

2006

ПОТРЕБА ВОВКА. ВОЛОХАТА МУЗИКА

ждеш

коли побреде у важкі непроглядні замети
цей рік що сказився напханий гнійним сумом
жовтими цятками валер'янки всончений
у спину старого письмового столика
зачатого в СРСР
наче кам'яний привид молодого заходу
полохливо обнюхує скло тягне
гострого носика тане у бузкових тонах кімнати

ждеш

невсипуще жадібно зотліваючи ждеш
свого вірного вовка що нарешті
не гляне в сторону лісу поклавши
на твій живіт голову і себе забувши
про шепіт рудої глиці під лапами
не маючи діла до крові сарни
але тверді долоні червоніють від вовчих ягід
ВОНИ всі тікають стискають між ікол свободу
лишають або тільки запах або затяжні
подряпини або сірі ворсинки заплутані
в килимі
а останній той взагалі нічого
хіба лише вовчєня
на добру і довгу пам'ять

ждеш
а ще ж
кілька зим сидіти спокійно спостерігати
як до оселі входять нові персонажі
більшість з родини LG
та ще кілька самсунгів
і так ось нести волочити
по всіх роках забинтовану пам'ять
вистромляти душу як жало з метою
пройняти когось із тих кому й на хрін
не треба твоя душа

ждеш
та повзе мов по слині осінній шум стомлено
листопадиться до продажних будівель де
кожна цеглина сліпа ерогенна зона
спрагло хапає вицвілу ласку води
ти ж вечорами нервово пишеш той ти...
...хий стогін вижатий дохлий стогін
аби взагалі щось писа...
...ти
потім береш величезний віник і швидко
знімаєш зі стелі хитку волохату музику
чуєш як грає крейда під ніжками віртуозів
як вони розбігаються безпомічні та бездомні
це перша ознака пустки в самій тобі
загнивання в колючім гнізді дротянім це
дійство захланності проминання

холодне тупе безгрішшя знов роздира кишені
разом зі спиртом заходить біжить у світлицю тіла
Цупкий Оптимізм
збираєш останні сили (плюс деякий капітал) біжиш
купувати маленький пакетик з чимось що має
назву «кальмари»

ждеш
ждеш золотої погоди ніжного вовка
маму з базару вгортаєшся в ковдру як
мертва античність у свіжу тогу але
замість мами з'являється п'яний Пророк
...грубо обмацує двері...
...тримає виделку як зброю...
береться виносити чорний пакет зі сміттям
(аналог земної кулі) довго довго діловито глибоко
наче мислитель він розглядає відходи
і раптом – голосом громовержця – «хто їв кальмари?!
хто їв кальмари туди твою матю я питаю???»
...та ніхто його не боїться хіба
посивілий дощ дещо притих і свята валер'янка
сонячними очима тягне у спокій
підходжу – даю трударю-роботязі на цигарки
хай не кричить
але страшно: скільки у нім живе волохатої музики...

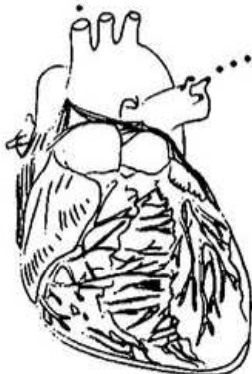
2006

Дотик Цейлону чорний дихає над губами.
Дах за вікном, як човен, мічений голубами.

Під маринадом білим квашені трави, трави.
Милий по вуха в ділі та вкоротив рукава.

Наче слова із вати, наче з піску реберця.
Індії не бувати, доки ти не проснешся.

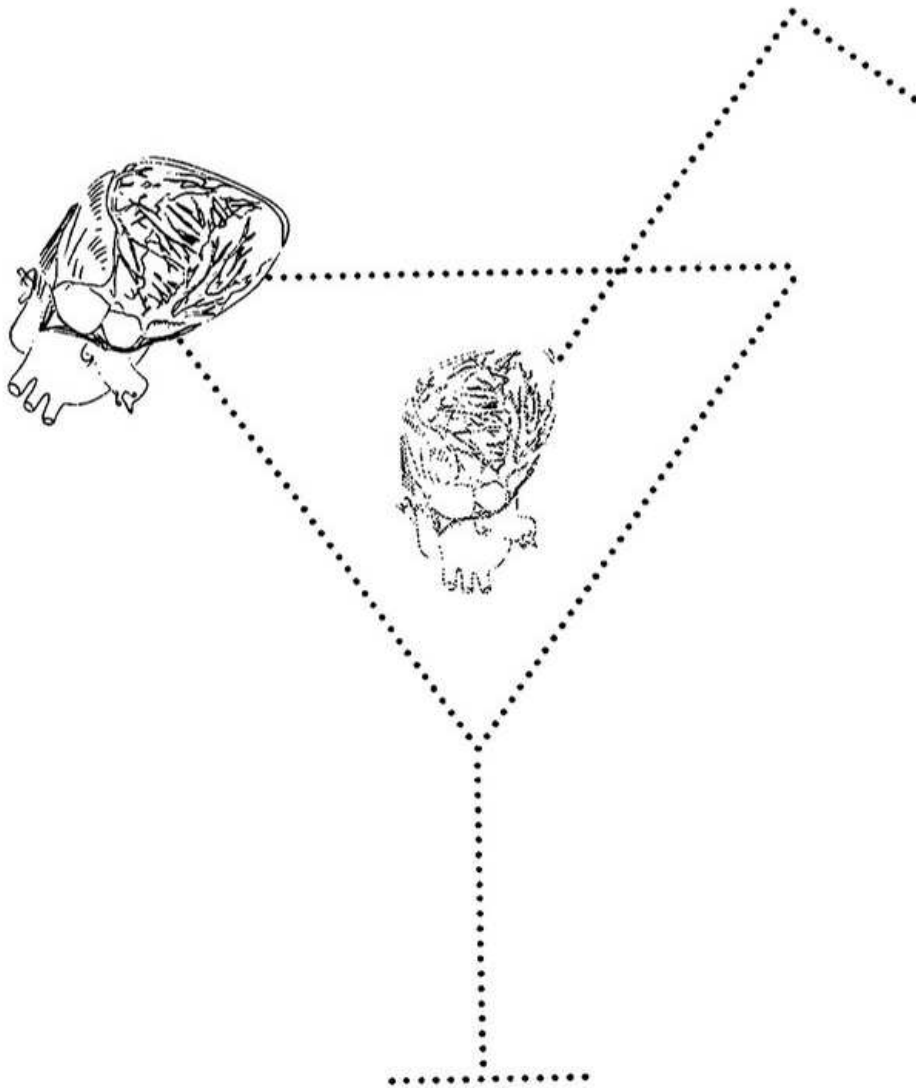
Де ж та печаль дівоча?
Бабська нудьга повсюди...
Підеш направо – топчуть.
Підеш наліво – судять.

маю за ребрами чорного кошика –
складати людські обра́зи
в павутині цього повітря втрачено
зір і пильність
на моїх павуках пил і пісок
вони п'ють від нудьги мартіні і вирощують
електронних псів
маю томик руссо та малий
мій еміль вже переріс
порносайти
...гряде світова нудьга...
ти тільки скажи –
я змайструю колиску горіхову
я вижену з нашого дому
чорних блідих вузькооких
відродимо чистий дух
кого ти бажаєш?
хлопчика? дівчинку?
мовчиш...

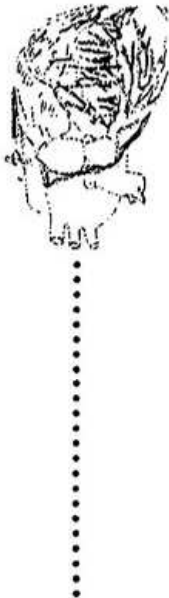
слинявий місяць вирощує довгі споруди
наче гриби в теплиці
потрапляють у пута тріщин переповнені дитбудинки
(щороку все більше)
перебито співзвуччя
схопила світ істерія

і тому мені краще
бавити друзів своїх мовчазних
ніж бути між тими що нахилилися:
хто над більярдом
хто над розрізаним серцем
хто над карнавалом сміття

Опадають години – безбарвні знімки.
Риби вчаться співати. Ми – плавати.
Бог лузає нас, як насіння,
(а земля забирає лушпиння)
декого – позапланово
влітку чи взимку.

Як же добре падати цим годинам,
не знати, що розбиватись – то втіха людська є.
Може тому, зустрівшись з людиною, час тікає...

СПОДІВАЛЬНЯ

сповідальня чи сподівальня?
ти заходиш до неї так безтілесно
наче до мозку блідої коханки
обережно несеш свій дух
туди
де безіменний священик
після чергової дози
стає велетенською рибою
вухатою рибою-рятівником
і холод його кісток
дзвенить у глибинах жертви...
але горе
чорною пухлиною зачіпає
струни свічок
таке досконале горе
не здіме ні риба ні птиця
горе не бути першим
не мати дрібних епігонів
а просто похмуро бути...

безбарвні губи зіпають
про щастя в затертих нішах
спокою... споглядання
розчинення в цім світовім багні
та довгий квиток у морок
і кожен хто дихає злістю
буде кохати свою самотність
аж доки не зійде в порох

я тихо рахую білі монети луски
я бачу натовлені очі
в які байдужість поклала колючі зерна
і плетену сукню померлої доні
він бгає в кишені
своєї слизької душі

...а завтра ти скажеш
«я сподіваюсь»
та новонароджений сніг
за давньою звичкою прийде
згасати
на чисті твої зап'ястки

КАРТИНА-КОРА

Що там, під пальцями?
Картина? Кора?
Вже осипається перший шар пошерхлого урбанізму,
вже проступає природа крізь лики автомобілів,
ти стаєш не-собою...

Ти ще надто мала,
щоб загризти останнього
звіра в собі
і надто доросла,
щоб ночами водить куполи ув обійми тріщин...

Ромби риб та у брови верби,
луска колоска –
під прощальний лід (скільки їй літ?).

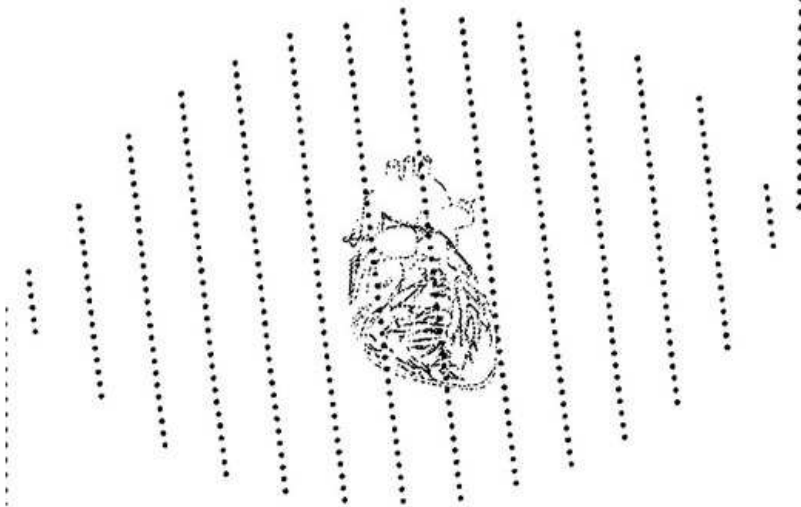
Чорні крісла зім'ятою шкірою
дратують персон із келій,
вечір – немов постарілий гарсон.
Краплина пожадливо ссе
жовте скло ніби п'явка...

Переливання крові

Що ж ти мовчиш?
Або вкрадено рот?
Не поїдеш за місто,
не почувеш,
як пахне жива зима,
як ворухиться плоть води під пальцями.
Ожива
діалектика болю в медовій ніші...

Мітить звір територію
білою кровію,
горобці – синагогу, миші –
струхлявілу стіну,
де плодитись їм зручно до літа...

Лишаючи пальці
на зустрічних полотнах,
ти німо зростаєш...

СЦЕНАРІЙ ВІЧНОСТІ

котяча кімната
божественний безлад так пахне
як може пахнути тільки метро
хтось в'їде сюди королем
а вийде голодним генієм

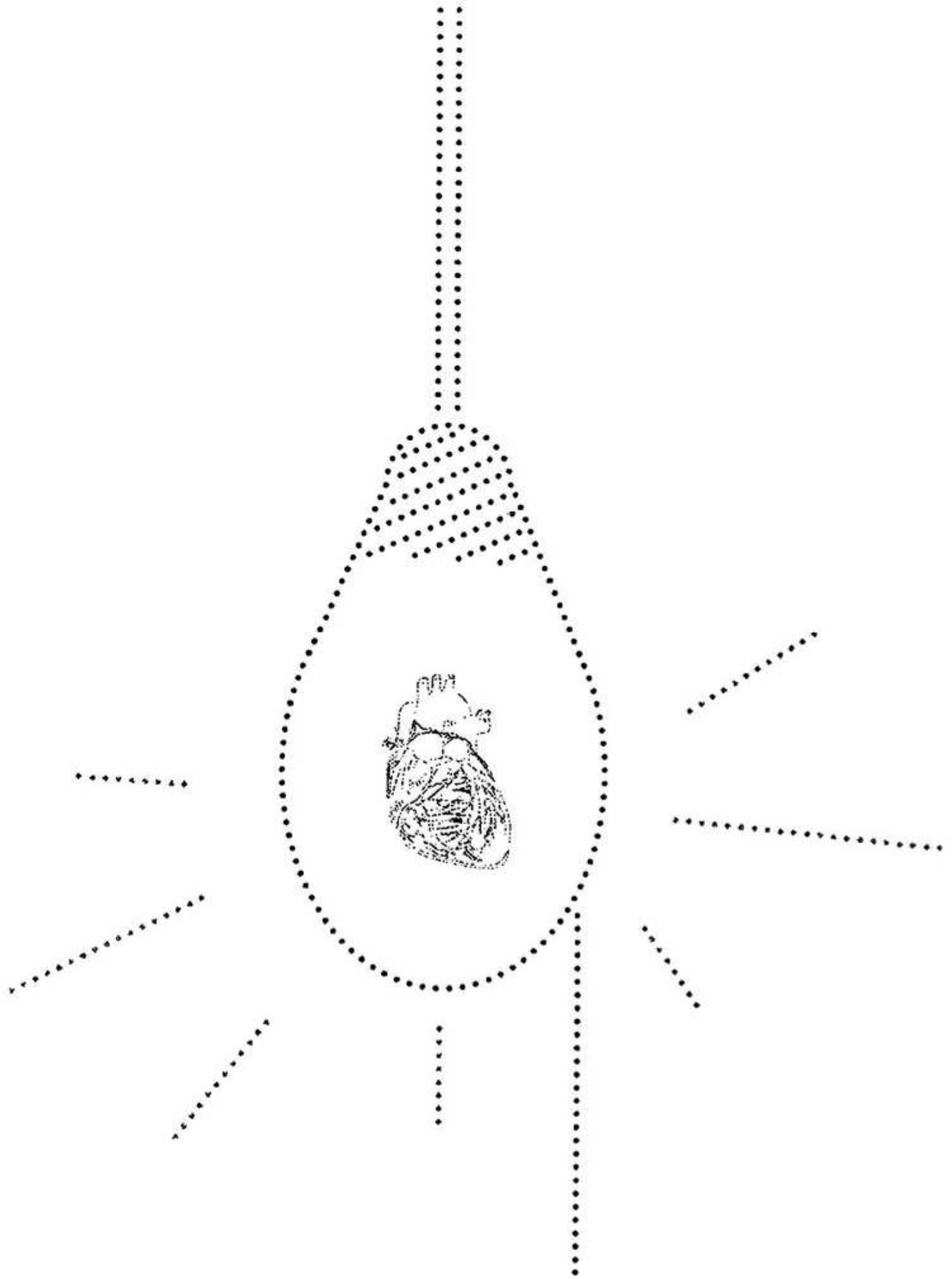
сірі коні похнюпившись живуть по кутках
сходять зі стін шпалери
згортаючись у сувої
і мій охоронець ламає ноги шукаючи вимикач

ще сохне в забутім вазоні
конопляне коріння
забувши зелене зачаття див
а вікна слабкі як нігтики немовляти

рідкісні гості їхні облечені лица
крики розсипані в пил
туляться наче сестри рогаті
літери – www. –
далі – чисто та пусто
цензура блокує суїцидальні сайти

а коник скидає з боків
дозрілі плоди

ходить кіт як Адам
вмикається СВІТло

Vita

**ТАЄМНОЧІ ЖОВТОГО
ТЕАТРУ**

ТАЄМНОЧІ ЖОВТОГО ТЕАТРУ

(вінок некласичних сонетів)

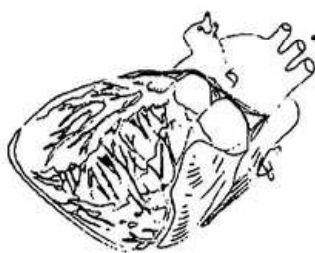
1.

в його очах жили старі сичі
його кістки шукали реставрацій
іще горів по закутках горацій
і зорі танцювали на плечі

та жоден сич його не стереже
хоч кожне око за сичами плаче
лягла сукмана жовтої болячки
на кам'яне обличчя ще чуже

прийшли мужі напружили горби
і перед парком він постав палацом
у темінь ворітьми тихіше клацав

щоб не збудити залишки юрби
чотири кобри прогризали морок
вони сичали на злодюг і хльорок

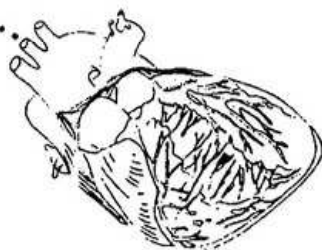
2.

вони сичали на злодюг і хльорок
бо жити не могли без протиріч
приречено наповнювали ніч
вже перестиглі голоси акторок

прадавні ролі миттю піднялись
коли спустив павук недобрі вісті
і лейкоцити ожили на вістрі
освітлюючи кратери світлиць

тоді жіночі руки розбрелися
по закутках виловлювати спів
не вистачало левів і попів

не вистачало паленого листа
не вистачало кальцію і хлору
було повітря безнадійно хворе

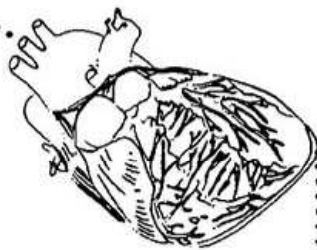
3.

було повітря безнадійно хворе
на вигнуту фонетику плачів
по вікнах досихали калачі
з розмитими обличчями акторів

куди б не падав золотий пристрій
усюди тільки спорожнілі ступи
та місяцем проколювала пупа
найщасливіша з кодлівських сиріт

воно й не диво бо сестра захланність
пляшками оточила коридор
у ній немов жило сімсот пандор

і стільки ж поналіплювано планів
та клятї ноги з місця нічичирк
і режисер – хоч гріб йому спечи

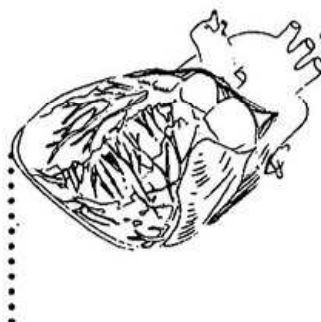
4.

і режисер хоч гріб йому спечи
горланив так що викричав натхнення
а всяка ж мармизяка мала неню
а в декого заводився й вітчим

таланти знову ґльоґали й дуріли
на місяць виставляючи пупи
аж доки той котрогось не схопив
примусивши спіткнутися на рівнім

опісля від пляшкової сестри
пішли шукати вдатної ночівлі
лиш ті кого вже дечому навчили

заповнили гримерку номер три
за ними пострибали папараці
струсивши головні ознаки праці

5.

струсивши головні ознаки праці
чому б не вийти під кривий ліхтар
тобі замало золотих отар
аби рум'яно виглядати вранці

тебе вже почали і ти здалека
на маску поглядав як на тюрму
мистецтва проростання а тому
не йшов із понадзоряного глека

одначе довелося прорости
стогранність одягнувши як покару
відтоді в ліхтарі ховалась карма

і ти лежав чекаючи хрестин
і під тобою на сирій землі
липкі перуки спали без голів

6.

липкі перуки спали без голів
бо голови котилися до шинку
де славно на тютюн міняли жінку
як сам господь гуляк того звелів

були й такі що спершу не доїлись
що й місяця на роги підняли
та все туди ж – молитися в імлі
приводила шинкароччина милість

а хтось не мав ні ролі ні керма
лиш два сіренькі натяки на крила
та вогняна гадюка й ті накрила

він ще не був а вже його нема
як сам господь гуляк того звелів
тихесенько на попіл перетлів

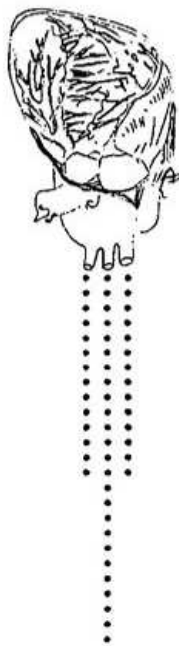
7.

тихесенько на попіл перетлів
а є такі що тліли голосніше
його до літа годувала миша
тоді найнявся пастухом до тлі

ще довго снів про зоряні отари
вростаючи в березову журбу
отак поміж отарами й забув
якою має бути перша старість

людських ролей забракло хоч кричи
все 'дно не доридаєшся до правди
які й були – навмисне другорядні

то ж дотлівати серед калачів
або чекати доки не награвся
маестро світових реінкарнацій

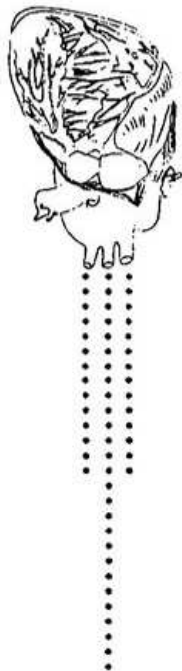
8.

маестро світових реінкарнацій
побув ікаром і пішов на дно
по тому заховався під рядно
і всі прем'єри кутніми проклацав

до нього крім жінок ішли думки
якісь дикунські що й не до писання
його водило за тоненьким станом
чи не на гору поміж два дубки

чорніла на маестровій губі
палка печаль шовковиць задвіркових
олива заливала світанкова

усі його напружені горби
через весну навприсядки ходив
маестро ще як ранок молодим

9.

маестро ще як ранок молодим
солив русалок і лизався з блазнем
садив картоплю до сусіда лазив
а восени визбирував плоди

русалки провінційного театру
обожнювали схожих бугаїв
зелений шурхіт але не гаїв
лякливу квітку приміської ватри

і дружньо вигинаючи хвоста
в неділю відповідного відтинку
ішла до нього кожна по дитинку

й виходила вдоволено-товста
проте цей вирлоокій залицяльник
не жонглював дівочими серцями

10.

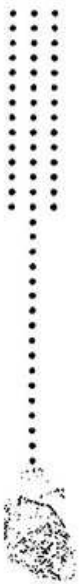

не жонглював дівочими серцями
не бачив одру не любив слов'ян
та щось у ній було від солов'я
і стільки воркотання обіцяло

а ви собі як хочете живіть
йому б лиш візерунки на воротах
що втримують дівча червонороте
та до світанку слухати живіт

не вам відкриті сни його помийниць
куди бредуть невдалі спроби п'єс
на кожне NO віднайде він YES

на кожне YES ви б шкіритись втомились
а втім цікаво скільки йде дівчаток
крізь теплі грища кольорових цяток

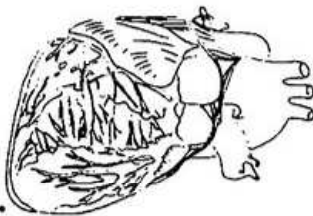
11.

крізь теплі грища кольорових цяток
не бачать глядачі трагічних вій
ти кожній шельмі був уже як свій
відколи дещо за плечима стято

підбори зрешетили стільки сцен
візьми з душі моєї білу глину
вона тебе навіки не поглине
хіба що розкуркулить на слівце

така робота: вдало не скрививсь
кривитимешся вдома до судом
і все страшне ставатиме судом

і все прекрасне пнутиметься вище
до смерті налякавши всі суди
голодні пащі лож ковтали дим

12.

голодні пащі лож ковтали дим
в передчутті нової бурі суконь
немов годинник що своє відстукав
хтось дер лице самісінький-один

від обробляння не своїх ділянок
горіли в нього чорні мозолі
це був єдиний хто ще не зітлів
бо стільки крові зайвої гуляло

сьогодні розчепірівши педалі
заслав подалі всіх директорів
та в ролі тося від брехні згорів

тонесенькі крилята поспадали
злетіли перелесники на швабрі
кололи ніч рогаті канделябри

13.

кололи ніч рогаті канделябри
точіше переплавили на цинк
а сонце так регоче ніби цирк
просунувся повз абри і кадабри

і драма тут оскільки не десерт
нічого не лишилось як іржати
ходімо поїмо святої вати
допоки ще антракт і те да се

он лицедію наліпили шрама
йому чудово в образі жида
на рвані лица є жива вода

й покинута проте єдина мама
яка повинна відлетіти завтра
яка все ширше розпускала зябра

14.

яка все ширше розпускала зябра
яка на слині колисала спів
а в тої рот до співу недоспів
а та жива що й біс її не взяв би

криваво вимагали зарплатню
на ганку наче скупчення бактерій
і так би смачно простір перетер їх
та бачте бозя свариться: ню-ню

совине пір'я тліє на горищі
совина мудрість вже давно вгорі
і ти в колисці наче в ліхтарі

гойдаєшся над синім попелищем
кричи на гнізда на людей кричи
в його очах жили старі сичі

15.

в його очах жили старі сичі
вони сичали на злодюг і хльорок
було повітря безнадійно хворе
і режисер хоч гріб йому спечи

струсивши головні ознаки праці
липкі перуки спали без голів
тихесенько на попіл перетлів
маестро світових реінкарнацій

маестро ще як ранок молодим
не жонглявав дівочими серцями
крізь теплі грища кольорових цятюк

голодні пащі лож ковтали дим
кололи ніч рогаті канделябри
яка все ширше розпускала зябра

8.08.2003

ЗМІСТ

ПЕРЕЛИВАННЯ КРОВІ

НА ПОТІМ	6
ЛІД	7
«Рибою б мені, щукою...»	8
«він заходить до мене...»	10
«Повільне тривожне колесо, на ньому – розбитий Чорт...»	11
СОКІЛ	12
«нехрещене море зелена потреба душі...»	13
«парк...»	14
«Первісний дощ обмацує траву...»	16
«Скільки в картах моїх чорноти...»	17
«Двері ловлять губами його невловимий стан...»	18
«Укрий мене, та ніжніше. Я застудила волосся...»	19
ІСТОРІЯ СТРАХУ	20
1. «З-під світла легкої слини, з-під теплих струн...»	20
2. «Як малиновий кущ. Наче стежка ножа...»	21
3. «Зверху і знизу...»	22
4. «Блокноти зберу. Амулети. І пил...»	23
5. «Біографія срібла в розпатланих муках дощу...»	24
«Якби я була не твоєю, носила б червоне хутро...»	25

ПО ТОЙ БІК ІДИЛІЇ

«Під синім склом так добре мріється...»	28
«знову я помиляюсь...»	29
ТВОЇ ДОВОЄННІ ЗНІМКИ	31
1. «Її роздивляться найважче...»	31
2. «Може, це рік. Новий. Може, народження...»	32
3. «А цю – дарувала котрась із дівчат...»	33
4. «Глибину його книги мені перевірити зась...»	34
«Крута країна кривиться на ртуть...»	35
«коли вересень ніжно спиняє серця вентиляторів...»	36
«День одягається в барви парфум і пиятик...»	37
ГРА В ТЕМРЯВУ	38
«Жовто-зелений день опустив прапори...»	39
СНІГ ПО ОБІДІ	40
АЗБУКА ВУЛИЦІ	41
1. «Азбука вулиці спить на дитячих ліктях...»	41
2. «Джинси міняють породу. Сміються календарі...»	42
3. «Азбука вулиці... Так її і не склавши...»	43
«Ярмарок. Жирні пісні. Буржуазні салюти...»	44
«День – гнилий і пропачий. Дешеве кіно...»	45
«Вологий світанок торкався готельних стін...»	46
AVE BAROKKO	48
1. «Так покидає камінь теплий футляр кулака...»	48
2. «Бронзовий пил, потепліла вода і пляж...»	48
3. «Свята не буде, діти...»	49
4. «Площа схожа на соняшник...»	49
5. «З роками – ліжка не ширші. Фарбовані килими...»	50
ДІТЯМ ІЗ ЧОРНИМИ РЕКВІЗИТАМИ	51
1. «Цікаво, а що їм сниться...»	51
2. «Подаруй мені свої чотки, щоб пальці гуляли...»	51
3. «Цить, не плач...»	52
4. «Лікар творить діагнози. Творить дива...»	53

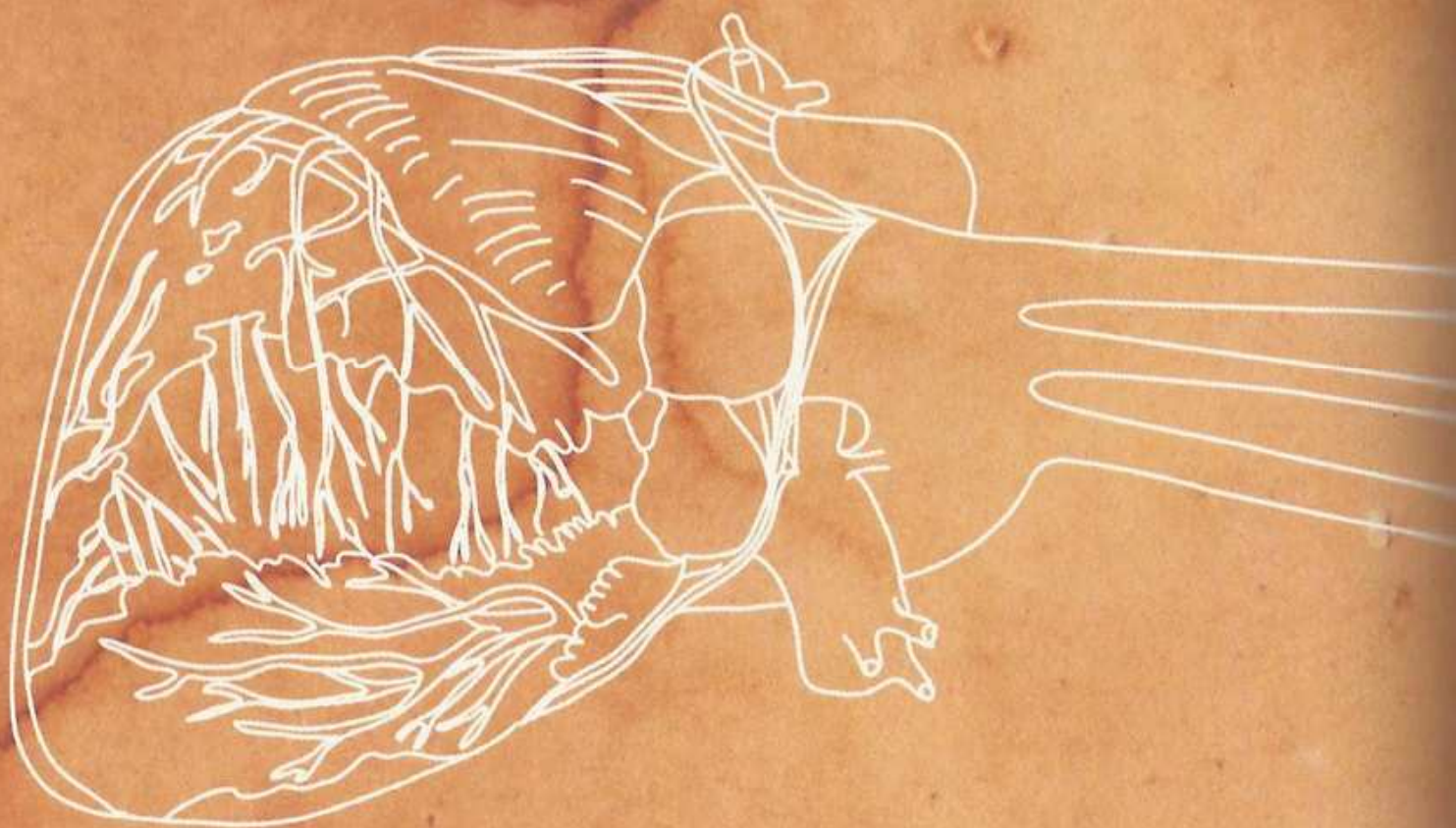
СЦЕНАРІЙ ВІЧНОСТІ

СМЕРТЬ РУСАЛКИ	56
«лише на світанні лише підійди до воріт...»	57

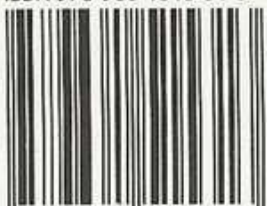
«ніч опрацьовує книгу пародій...»	58
«кохана моя...»	59
ВІДПОВІДЬ	60
«Слізьми пишу прокльон і загорну листок...»	61
STRIP-TEASE	62
«Руса і нічия... Знала чужих божків...»	63
«Знаєш, коли в цьому будинку вночі зарубцюються двері...»	64
КАМІКАДЗЕ	66
«Послухай сосну, малятко!..»	67
«В очі дивитись голодному псові...»	68
«Мамо, Ви щось казали?.. Яка непроглядна подоба снігу...»	69
ПОТРЕБА ВОВКА. ВОЛОХАТА МУЗИКА	70
«Дотик Цейлону чорний дихає над губами...»	73
«маю за ребрами чорного кошика...»	74
«вірив у тебе вірив...»	76
«Опадають години – безбарвні знімки...»	77
СПОДІВАЛЬНЯ	78
КАРТИНА-КОРА	80
СЦЕНАРІЙ ВІЧНОСТІ	82

ТАЄМНОЧІ ЖОВТОГО ТЕАТРУ

ТАЄМНОЧІ ЖОВТОГО ТЕАТРУ	86
1. «в його очах жили старі сичі...»	86
2. «вони сичали на злодюг і хльорок...»	87
3. «було повітря безнадійно хворе...»	88
4. «і режисер хоч гріб йому спечи...»	89
5. «струсивши головні ознаки праці...»	90
6. «липкі перуки спали без голів...»	91
7. «тихесенько на попіл перетлів...»	92
8. «маестро світових реінкарнацій...»	93
9. «маестро ще як ранок молодим...»	94
10. «не жонглював дівочими серцями...»	95
11. «крізь теплі грища кольорових цяток...»	96
12. «голодні пащі лож ковтали дим...»	97
13. «кололи ніч рогаті канделябри...»	98
14. «яка все ширше розпускала зябра...»	99
15. «в його очах жили старі сичі...»	100

ISBN 978-966-1515-31-3

9 789661 515313